

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 92/11
V Lucemburku dne 15. září 2011

Rozsudek ve spojených věcech C-483/09 a C-1/10
Gueye a Salmerón Sánchez

Právo Unie nebrání tomu, aby bylo přijato obligatorní opatření spočívající v zákazu přiblížování ve všech případech domácího násilí, a to i tehdy, jestliže si oběť přeje obnovit soužití s osobou, která ji napadla

Takovéto ochranné opatření trestního práva proti aktům domácího násilí má za cíl ochranu nejen zájmů oběti, ale i obecnějších celospolečenských zájmů.

V případech špatného zacházení, k němuž dojde v rodinném prostředí, musí španělské soudy ukládat trestní sankce a pokaždé jsou povinny uložit pachateli násilného činu také trest spočívající v zákazu přiblížit se ke své oběti. Toto opatření, kterým se na určitou minimální dobu zakazuje přiblížení k oběti, slouží k její ochraně. Nedodržení podmínek tohoto opatření představuje samo o sobě trestný čin.

Gueye a Salmerón Sánchez byli odsouzeni za špatné zacházení se svými družkami. Kromě dalších sankcí byl každému z nich uložen trest zakazující, aby se po dobu 17 měsíců (Gueye) a 16 měsíců (Salmerón Sánchez) přibližoval ke své oběti nebo s ní navazoval kontakt. Oba odsouzení však z iniciativy svých partnerek s nimi obnovili soužití. Jelikož tím porušili uložené opatření spočívající v zákazu přiblížování, byli zatčeni a odsouzeni. Gueye i Salmerón Sánchez se proti svému odsouzení odvolali k Audiencia Provincial de Tarragona (Španělsko) (soud provincie Tarragona). Oba odsouzení s podporou svých partnerek uváděli, že obnovení soužití, k němuž daly tyto partnerky dobrovolně souhlas, nezakládá trestný čin maření výkonu trestu zákazu přiblížování.

Za těchto okolností chce Audiencia Provincial de Tarragona v podstatě zjistit, jestli rámcové rozhodnutí o postavení obětí v trestním řízení¹ brání vnitrostátní právní úpravě, která v případě výskytu špatného zacházení v prostředí rodiny vyžaduje, aby trestní soud uplatnil vůči pachatelům tohoto násilného trestného činu opatření spočívající v zákazu přiblížování, a to i v případě, že jejich oběť nesouhlasí s uložením takovéto sankce a přeje si obnovit soužití s pachatelem.

Ve svém dnešním rozsudku Soudní dvůr upřesnil, že rámcové rozhodnutí neobsahuje žádné ustanovení týkající se druhů nebo výměry trestů, jež musí členské státy stanovit ve svých právních předpisech za účelem ukládání sankcí za spáchání trestných činů. **Cílem rámcového rozhodnutí je totiž zajistit, aby se oběť mohla přiměřeným a účinným způsobem účastnit trestního řízení**, když jí k tomuto účelu přiznává určitá procesní práva (zejména právo být vyslechnuta a navrhnout důkazy). **S ohledem na tento cíl** dospěl tedy Soudní dvůr k závěru, že **rámcové rozhodnutí neimplikuje, že taková sankce spočívající v zákazu přiblížování, o jakou se jedná v původním řízení, nemůže být uložena v rozporu s přáním oběti.**

Dále Soudní dvůr přezkoumal **rozsah práva oběti být vyslechnuta uznaného rámcovým rozhodnutím a účinky tohoto práva na tresty ukládané pachateli trestných činů.**

V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že i když právo být vyslechnut má poskytnout oběti – kromě možnosti objektivně popsat skutkový stav – příležitost vyjádřit její vlastní názor, nepřiznává jí toto

¹ Rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení (Úř. věst. L 82, s. 1; Zvl. vyd. 19/04 s. 72).

procesní právo možnost volit druhy ani výměru trestů ukládaných pachatelům skutků podle vnitrostátních předpisů trestního práva. Trestněprávní ochrana proti aktům domácího násilí, kterou zajišťuje členský stát výkonem své represivní moci, nemá totiž za cíl chránit pouze zájmy oběti, jak je chápe ona sama, ale i obecnější společenské zájmy. Soudní dvůr tak dospěl k závěru, že **právo oběti být vyslechnuta uznané rámcovým rozhodnutím nebrání tomu, aby vnitrostátní zákonodárce stanovil** – zejména tehdy, je-li nutno vzít na zřetel i jiné zájmy než zájmy oběti – **obligatorní tresty v minimální délce trvání**.

V důsledku toho dospěl Soudní dvůr k závěru, že rámcové rozhodnutí nebrání tomu, aby byla pachatelům násilných trestných činů v prostředí rodiny uložena obligatorní sankce zákazu přiblížování v minimální délce trvání stanovená trestním právem členského státu, a to i když oběti těchto činů s uložením takovéto sankce nesouhlasí.

Konečně Soudní dvůr upřesnil, že rámcové rozhodnutí umožňuje členským státům, aby s ohledem na zvláštní kategorii trestných činů spáchaných v prostředí rodiny vyloučily použití mediace ve všech trestních řízeních týkajících se takovýchto trestných činů.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106